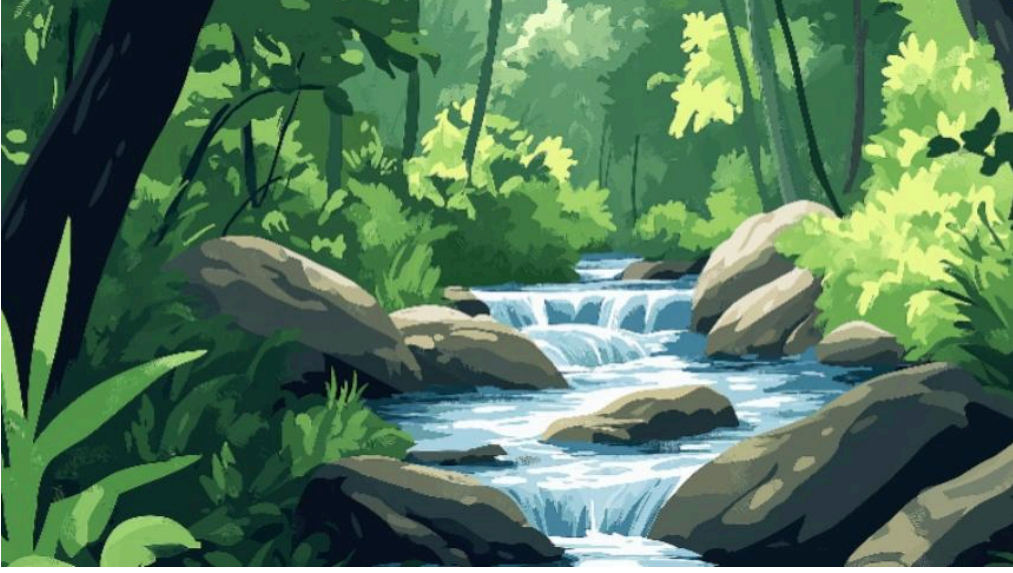

Adı Konmamış Liman

– mesakin · 11 Nisan 2026

Kıyıya uğramayan bir denizin bekçisi gibiyim;
adı haritalardan silinmiş, unutulmuş bir limanda.
Ne gelen var ne giden
bir mahkûmiyet gibi çöker sessizlik üzerime.

Zaman, çatlamış bir saat misali
akmayı terk etmiş;
her saniye, damla damla içime sızan
sessiz bir azaba dönüşmüş.

Seni, unutmadan önce tanımışım sanki;
şimdi hatırlamak,
ruhuma kesilen en ağır hüküm.
Seni gördüğüm o an
içimde bir şey kırıldı
ve ebediyen dağınık kaldı.

Sözler kifayetsiz değil aslında,
lakin ben susmayı seçtim.
Zira her kelime
seni biraz daha gerçek ruhuna döndürüyor

Kimseler anlamaz bu hâli,
anlasınlar da istemem.
Zira bu, kalbimde kök salan
sessiz ve derin bir yaradır.

Gece, senin karanlığını giydirir bana;
gündüz ise üstünü örter sadece.
Lakin kaçış yok
varlığın, her şeyin altında saklı.

Bu bir eksiklik değil,
taşınamaz bir fazlalık;
kazındıkça derinleşen,
örtüldükçe kanayan.

Kalbimde yerin yoktu bir vakit
sen kendine yer açtın.

Her gün biraz daha eksiliyorum,
fark edilmeden çöken bir harabe gibi.
Dünlerim küle dönüyor,
üfledikçe büyüyen bir yangının içinde.

İçimde bir boşluk konuşur,
sesi yoktur
ama susmaz.
Söylediklerim yankıya,
sustuklarım iz'e dönüşür.

Semâ alçalmış sanki,
omuzlarıma degecek kadar yakın.
Yıldızlar çoktan vazgeçmiş benden;
nur dediğim şey
artık solgun bir hatıradan ibaret.

Bir düğüm var içimde
çözölmeye yüz tutmayan.
Boğazımda asılı duran
adı konmamış bir ağırlıkla

yaşamak taklidindeyim.

Aynalara baktığımda
gördüğüm sûret bana ait değil;
bakışları sönmüş,
tanıdık olan her şeyden arınmış.

Yıkıntılar arasında gezinirim,
kendimden arta kalanları arar gibi.
Her taşın altında ise
aynı kayıp yatar:
sen.

Rüzgâr içimden geçer,
benden parçalar koparır
ve ardında derin bir hiçlik bırakır.
Eksilmek
meğer böyle bir şeymiş.

Gelmesi mümkün olmayan
bir trenin peronunda beklerim hâlâ.
Adımlarım sabit,
ruhum ise sürgünde.

Gece uzadıkça
karanlık derinleşir içimde.
Artık dışımda değil o;
içimde bir mesken kurmuş,
beni bana yabancı kılmıştır.

Zaman şifa vermez;
yalnızca üstünü örter acının.
Ve ben, o örtünün altında
Yavaş,yavaş silinirim.

Nihayet idrak ederim:
Ben seni kaybetmedim
sen,
benim içimde ebedî kaldın.

mesakin-11/04/2026